

Kijk, daar woonde Fritsje Barend,” zegt Ernst Jansz. “En daar, aan de overkant, Jacques Vriens, de kinderboekenschrijver. En daar, op de hoek, Adriaan Venema met zijn moeder. Wij woonden op nummer 32. Op één hoog.”

Vier jaar geleden, toen hij zijn moeder naar een verzorgingstehuis verhuisde, was hij voor het laatst in zijn oude straat. Het voelt vreemd om hier weer te staan, zegt hij.

Samen met zijn zus haalde hij het ouderlijk huis leeg. Hij had zich erop verheugd, zingt hij in het nummer *Molenbeekstraat*, dat tevens de titelsong is van zijn nieuwe cd. Nog eenmaal een laatste inspectie van het huis waar hij zijn eerste stappen zette, nog eenmaal oog in oog met de sporen van zijn jeugd voor de nieuwe bewoners die zouden wissen met nieuwe verf en nieuw behang.

Molenbeekstraat is niet alleen de titel van zijn nieuwe cd, maar ook van een 267 pagina's tellend boek. Aanvankelijk wilde hij wat begeleidende teksten bij de nummers schrijven. “Toen ik eraan begon, had ik nooit gedacht dat het zou uitgroeien tot een boek. Het is een beetje uit de hand gelopen.”

Een groene BMW rijdt langzaam voorbij. “Herken je het nog een beetje?” klinkt het in onvervalst Amsterdams vanuit het open raam.

Beleefd zwaait Ernst Jansz terug. Geen idee wie dat was, zegt hij.

De kapperswinkel, waar zijn vader hem naartoe stuurde als zijn haar te lang dreigde te worden, is er niet meer. Maar de snackbar om de hoek heet nog altijd Oase. Anne Frank kwam hier al. Zijn blik dwaalt naar de glas-in-loodramen van het huizenblok aan de overkant waar Babs Silberberg woonde, het meisje dat hij midden in de klas zijn liefde verklaarde. Zes jaar oud was hij. Om de liefde te bestendigen gaf hij haar een tekening. “En een kusje.”

Als kind speelde hij liever met meisjes dan met jongens. In de klas had je twee Mariannen, vertelt hij tijdens de wandeling door zijn oude buurt, die voert langs zijn oude lagere school, Marianne Maas en Marianne Dijkstra. “Goh,” zegt hij verbaasd, “dat ik dat nog weet.”

Bij hem gaat het al snel over meisjes. En over de liefde natuurlijk. Over verliefd

zijn. Over onbereikbare liefdes. En de pijn die een gebroken hart met zich meebrengt. (“Is dit liefde? Dat hebben ze me nooit verteld,” dichtte hij ooit.)

Toen hij furore maakte met CCC Inc. en later met Doe Maar was hij degene die altijd over meisjes zong. In de vroege periode van Doe Maar – Henny Vrienten was er nog niet bij – moesten ze eens met de band optreden in de gevangenis van Veenhuizen. Voor een zaal vol norske mannen kwam hij tot de ontdekking dat al zijn liedjes voor een vrouw waren geschreven. “Het was vreselijk. Het publiek liep en masse de zaal uit. Dat was een enorme confrontatie met mezelf.”

Toch heeft hij het weer niet kunnen laten. Ook op zijn nieuwe cd en in het boek komen ze voorbij, de meisjes. Zijn grote jeugdliefde Maria, die Molly werd genoemd, zijn eerste kameraadje Marcelle, Annette, Ellen. Meisjes die hij al eens eerder bezong, zoals Alice (Alies), die verstokte Doe Maar-fans nog zullen herkennen uit het nummer *Dansen met Alice* (“Dansen wil ze wel met mij, maar vrijen dat doet ze met een ander”). Maar ook zijn moeder en zijn zus Ati (Atti). En heeft hij het in *Dit huis*, het openingsnummer van de cd, het over het lot van asielzoekers, dan wordt ook dat al snel een liefdesliedje.

“Ik hecht nu eenmaal aan relaties,” zegt hij. “De problemen die wij in onze relaties hebben, zijn gewoon de wereldproblemen, maar dan in het klein. Blijkbaar moet het bij mij altijd over de liefde gaan. Ik schrijf over de liefde, terwijl ik eigenlijk bezig ben met de problematiek van asielzoekers. Maar nu sta ik mezelf toe om dat soort problemen in liefdesliedjes te ventileren. Ik heb er vrede mee.”

In het boek *Molenbeekstraat* maakt Ernst Gideon Jansz (Amsterdam, 24 mei 1948) de balans op van zijn jeugd. Jongensjaren die maar niet over wilden gaan. In zijn hart is hij nog steeds een onvolwassen puber. Maar soms slaat de ouderdom toe, zegt hij later in zijn verbouwde boerderij in het Brabantse Neerkant, waar hij nu woont met zijn vrouw en twee kinderen. Ooit streek hij hier neer, met CCC, om er een commune te stichten. Inmiddels zijn ze allemaal weer vertrokken, Joost Belinfante, Jaap van Beusekom, Huib Schreurs, die alle drie ook weer meespelen op de nieuwe cd. Toen ze erin trokken, was het een stal.

Bij de Anne Frank 6e Montessori-school in de Niersstraat in Amsterdam-Zuid

Nu is het een mooi huis, dat bovendien grenst aan een stiltegebied. Maar in de zomer is het hier vergeven van de muggen en de vliegen en de wespen en de dazen, verzucht hij, terwijl hij tevergeefs probeert een mug dood te slaan. De conditie wordt minder, het lichaam trager. “Ik ben gewend om alles uit mijn hoofd te spelen, maar dat kost me steeds meer moeite. Maar ik weiger om een papier eraan te hebben.”

Hij is volop in voorbereiding voor zijn theaterprogramma, dat dit najaar in de schouwburgen is te zien en evenals de cd en het boek de titel *Molenbeekstraat* draagt. Elke dag oefent hij de nummers plichtsgetroou om zichzelf straks op de gitaar te kunnen begeleiden. En dat terwijl hij eigenlijk het liefst zo min mogelijk repeteert, of beter nog, helemaal niet.